

[Hartel.]

mere benytte Valutasituationen som Undskyldning for at opretholde en Diskonto paa 3½ pCt.; det er for gammelt til, at man kan tro det. Efter Bankernes Balancer at dømme, efter Indlaanenes Størrelse er der ikke Grund til at tvivle om, at der dog endnu er visse Pengemængder til Stede, og Bankerne har relativt store Kassebeholdninger.

Jeg ser altsaa ikke, der er noget hverken i Statsregnskabet, ej heller i Diskontoforholdene, ej heller i Seddelomløbet, som skulde hindre, at man alvorligt tog fat paa Rentesænkningsspørgsmaalet. Hele Problemet er dette, om det danske Folk skal narres for Rentesænkningen. Det er dette, vi fra vor Side ønsker en Udtalelse om fra den højtærede Regering, klar og utvetydig. Det kan være meget godt, at Bankerne har store likvide Beholdninger, jeg anser det dog ikke for en absolut Nødvendighed paa et Tidspunkt, hvor der er relativ Ro i Erhvervsforholdene. Det kommer jo først og fremmest an paa, at den størst mulige Kapital investeres inden for Erhvervslivet. Det er ikke nok, at den er til Stede som likvid Kassebeholdning, dens Betydning for Produktionen kommer først frem, naar den investeres, ikke saa længe den holdes tilbage som rent kontante Midler. Derfor maa hele dette Spørgsmaal om Kapitalinvesteringen tages op samtidig. Der kan være Tider, hvor det er fordelagtigt, at Staten sætter ind paa dette Omraade ved at sætte Arbejder i Gang. Jeg indrømmer Berettigelsen af en saadan understøttende Politik fra Statsmagtens Side, idet der er Omraader, hvor den private Kapital, maaske af Frygt for, at Udbyttet er for ringe, ikke vover at sætte ind i første Omgang. Skal der opnaas Kapital til dette ad Beskatningens Vej, henstiller jeg, at man holder sig til Beskatningen af de store, meget store Indtægter, men er meget forsigtig paa Formuebeskatningens Omraade, idet Formuen repræsenterer Kapital, der allerede er investeret. Der er altsaa en væsentlig Forskel baade for Rente- og Beskæftigelsesspørgsmaalets Løsning paa, om det er den ikke investerede Kapital, man angriber gennem Beskatningen, eller den, der allerede er investeret og optræder som Formue.

Men jeg forstaar, det er vanskeligt for den højtærede Regering at komme frem ad disse Veje, for eet er jo at bekæmpe Kapitalismen, noget andet og langt sværere at bekæmpe Kapitalismen, naar man i Virkeligheden selv har givet den sin Tro. Det er dette, som jeg forstaar volder Vanskelig-

heder i de foreliggende Spørgsmaal. De, som sidder i Velstand i vort Land, maa vise Forstaaelse først og fremmest for de to Grupper af Befolkningen, som udgøres af de arbejdsløse og de Tusinder af Landbohjem, hvor Angsten for Fremtiden er større og mere velbegrundet under Hensyn til den ringe Høst, vi staar med, end nogen Sinde før. Forholdet med smaa Kaar er jo det, at man kan godt gøre en Befolkning begribeligt, at Kaarene er smaa, naar blot de er smaa og fælles for alle, det er derimod langt vanskeligere at gøre Befolkningen begribeligt, at nogle skal sidde i smaa Kaar, medens andre, der ikke gør en større og bedre samfundsmæssig Indsats, har alt, hvad de behøver, og mere til. Det er dette, der skaber en Følelse af Utryghed, Uretfærdighed og Ubillighed, og det er dette, der har givet Anledning til den Uro i Befolkningen, som gentagne Gange er kommet til Udtryk og sidst ved det store Stævne i Rønge i Sommer.

Vi henstiller fra vor Side, at Spørgsmaalet om en Videreførelse af Henstandslovgivningen, der saa vidt mig bekendt udløber med dette Aars Udgang, paa ny tages op, og at denne Lovgivning fortættets. Vi henstiller — som det vist allerede tidligere er sket —, at ogsaa Lovgivningen vedrørende Høstpantebreve ændres, saaledes at der f. Eks. gennem Erhvervslaan gives Folk Mulighed for at klare deres Forpligtelser. Saneringslaanene er ligeledes omtalt. Jeg vil dertil føje en Henstilling til Finansministeren vedrørende Driftslaaneforeningerne, idet disse jo er ude for meget betydelige Vanskeligheder.

Den højtærede Statsminister har, naar det har været gjort gældende fra Landbrugets Side, sidst ved Rønge-Stævnet, at man maatte kræve Ligestilling for Landbrugserhvervet med de andre Erhverv, brugt Betegnelsen Røvermoral om den Moral, som var bærende hos dem, der fremsatte disse Udtalelser, og vel ogsaa med Henblik paa de Veje, disse Mennesker vilde gaa. Det er lidt mærkeligt, at Betegnelsen Røvermoral hæftes paa dem, der er bleven fattigere. Det er dog i Almindelighed ikke Røverne, der bliver fattigere, og det er dog en Kendsgerning, at i Løbet af en Periode, i hvilken den høje Regering for største Parten har haft Ansvar, er Landbrugets Formue formindsket med henved 2 Milliarder. Det tyder dog ikke paa, at man har været særlig slem til at tage fra andre, saa det maa være en Slags *lapsus linguae* fra den højtærede Statsministers Side.